

Sygn. akt **III AUa 2252/15**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 września 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Wiesława Stachowiak

Sędziowie: SSA Iwona Niewiadowska-Patzer (spr.)

del. SSO Katarzyna Schönhof-Wilkans

Protokolant: st. sekr. sądowy Beata Tonak

po rozpoznaniu w dniu 7 września 2016 r. w Poznaniu

sprawy **W. M.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P.**

o emeryturę

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P.

od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 20 lipca 2015 r. sygn. akt VIII U 9314/14

zmienia zaskarżony wyrok i oddala odwołanie.

del. SSO Katarzyna Schönhof-Wilkans	SSA Wiesława Stachowiak	SSA Iwona Niewiadowska-Patzer
-------------------------------------	-------------------------	-------------------------------

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 27 sierpnia 2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P. odmówił **W. M.** prawa do emerytury. W uzasadnieniu decyzji ZUS wskazał, że wnioskodawca nie uzyskał 25 – letniego okres składkowego i nieskładkowego.

Od powyższej decyzji, z zachowaniem ustawowego trybu i terminu, odwołał się ubezpieczony **W. M.**, domagając się ponownego rozpatrzenia sprawy dotyczącej prawa do emerytury. W piśmie procesowym z dnia 4.12.2014 r. odwołujący sprecyzował, że domaga się uwzględnienia do stażu zatrudnienia okresu, w którym przebywał na urloпах wypoczynkowych – dewizowych w okresie od dnia 01.10.1987 r. do dnia 31.10.1987 r. (31 dni) oraz od dnia 01.01.1993 r. do dnia 19.01.1993 r. (19 dni).

Wyrokiem z dnia 20 lipca 2015r. sygn. akt VIII U 9314/14, Sąd Okręgowy w Poznaniu zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał odwołującemu prawo do emerytury od dnia 1 maja 2014r.

Powyższe rozstrzygnięcie zostało wydane w oparciu o następujące ustalenia faktyczne i prawne:

W. M. urodził się dnia (...), a z zawodu jest technikiem budowlanym. W dniu 12.11.2013 r. ukończył(...) lat.

Na dzień 01.01.1999 r. odwołujący udowodnił łącznie 15 lat 4 miesiące i 10 dni okresów pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Odwołujący przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego, jednak złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

W. M. od 1.09.1973 r. i nadal jest zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy w (...) SA w P. (poprzednie nazwy: Przedsiębiorstwo (...), (...) Zakładu Budownictwa (...), Przedsiębiorstwo (...) SA).

W okresie od dnia 4.01.1985 r. do dnia 30.09.1987 r. odwołujący wykonywał pracę w (...) B. na terenie NRD jako inspektor BHP. Odwołujący w czasie pobytu w pracy eksportowej na terenie NRD nabył prawo do 58 dni urlopu i z tego na terenie NRD wykorzystał 21 dni, a za pozostałe 37 dni otrzymał ekwiwalent pieniężny w dewizach. Z tego tytułu odwołujący na terenie kraju korzystał z dni wolnych w okresie od dnia 01.10.1987 r. do dnia 31.10.1987 r., a od dnia 1.11.1987 r. podjął pracę w Polsce.

W okresie od dnia 5.12.1991 r. do dnia 31.12.1992 r. odwołujący wykonywał pracę w (...) w B.. Za powyższy okres pracy nabył prawo do 26 dni płatnego urlopu dewizowego z czego 13 dni urlopu wykorzystał na terenie RFN, a za pozostałe 13 dni otrzymał ekwiwalent pieniężny w dewizach. Z tego tytułu odwołujący korzystał z dni wolnych na terenie kraju w okresie od dnia 1.01.1993 r. do dnia 19.01.1993 r. Natomiast w okresie od dnia 20.01.1993 r. do dnia 31.03.1993 r. odwołujący przebywał na urlopie bezpłatnym.

Odwołujący gdy wyjeżdżał za granicę na kontrakty, to nie dostawał urlopu bezpłatnego w (...), nie zawierał umowy z innym pracodawcą na budowę eksportową, wyjeżdżał na budowę eksportową jako pracownik (...). Tak było w zarówno w latach 1987 i 1992.

Odwołujący w październiku 1987 r. jak i w okresie od 01-19.01.1993 r. korzystał z urlopu wypoczynkowego i za urlop który wykorzystywał w kraju w dwóch okresach spornych otrzymał wynagrodzenia jak za urlop wypoczynkowy. Częściowo dostał też dewizowy.

W dniu 26.05.2014 r. ubezpieczony W. M. wystąpił do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z wnioskiem o przyznanie emerytury w wieku(...) lat w związku z pracą w szczególnych warunkach.

Zaskarżoną decyzją z dnia 27.08.2014 r., znak: (...) organ rentowy odmówił odwołującemu prawa do emerytury.

W oparciu wyżej ustalony stan faktyczny Sąd Okręgowy wskazał, że spór w niniejszej sprawie dotyczył kwestii czy odwołujący spełnił wymagane warunki, aby uzyskać prawo do wcześniejszej emerytury, w szczególności czy legitymuje się 25-letnim okresem składkowym i nieskładkowym. Organ rentowy uwzględnił okres zatrudnienia odwołującego łącznie w ilości 24 lat 11 miesięcy i 15 dni.

Organ rentowy przy ustalaniu stażu pracy odwołującego nie uwzględnił okresu od dnia 01.10.1987 r. do dnia 31.10.1987 r. (31 dni) oraz od dnia 01.01.1993 r. do dnia 19.01.1993 r. (19 dni), w których odwołujący przebywał na urlopiach wypoczynkowych.

W ocenie Sądu Okręgowego stanowisko organu rentowego co do braku możliwości zaliczenia wskazanych powyższej okresów uznać należy za błędne.

Sąd Okręgowy powoływał następnie przepis art. 6 ust. 2 pkt 1b, art. 32 ust. 2, art. 184 ust. 1 i 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz § 4 i § 10 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w

sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983r., Nr 8, poz. 43).

Sąd Okręgowy wskazał następnie, że do odwołującego, który pracował na budowach zagranicznych w spornych okresach znajduje zastosowanie rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 27.12.1974r. w sprawie niektórych praw i obowiązków pracowników skierowanych do pracy w celu realizacji budownictwa eksportowego i usług związanych z eksportem (Dz. U. z 1990r., Nr 44, poz. 259 ze zm.), zgodnie z którym - jeżeli z przyczyn organizacyjno-produkcyjnych nie jest możliwe udzielenie czasu wolnego w okresie zatrudnienia za granicą, urlop bezpłatny w macierzystym zakładzie pracy ulega przedłużeniu odpowiednio do wymiaru nie udzielonego czasu wolnego od pracy. W tym wypadku pracownikowi przysługuje w zamian za czas wolny od pracy od jednostki kierującej ekwiwalent pieniężny w złotych, obliczony jak ekwiwalent za urlop wypoczynkowy. Ekwiwalent pieniężny ustala się na podstawie wynagrodzenia przysługującego pracownikowi w macierzystym zakładzie pracy bezpośrednio przed skierowaniem do pracy za granicą.

Sąd Okręgowy powołał następnie wyrok z dnia 23 września 2013 r., LEX 1716198 Sądu Okręgowego w Tarnowie oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 marca 1999r. (sygn. akt II UKN 505/98, OSNP 2000 r., nr 9, poz. 365), zgodnie z którym z przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 grudnia 1974 r. wynika, że czas wolny z tytułu tak zwanych różnic w czasie pracy przedłuża okres urlopu bezpłatnego, przysługuje za niego ekwiwalent pieniężny, a okres takiego urlopu wliczany jest do okresu pracy, od którego zależą uprawnienia pracownicze.

W konsekwencji – zdaniem Sądu Okręgowego należy doliczyć odwołującemu sporne okresy od dnia 01.10.1987r. do 31.10.1987r. i od dnia 01.01.1993r. do 19.01.1993r. tj. okresy urlopu wykorzystywanego na terenie kraju po zakończeniu pracy za granicą i tym samym odwołujący spełnia wymagany warunek posiadania 25-letniego okresu składkowego i nieskładkowego. Z uwagi na okoliczność, iż odwołujący złożył wniosek o emeryturę w dniu 26.05.2014 r., Sąd Okręgowy przyznał mu prawo do emerytury od dnia 1 maja 2014 r. to jest od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek.

Reasumując – Sąd Okręgowy stwierdził, że wyniki postępowania dowodowego doprowadziły do odmiennych ustaleń od tych, jakie poczynił organ rentowy, dlatego też Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał odwołującemu prawo do emerytury od dnia 1 maja 2014 r.

Apelację od powołanego rozstrzygnięcia, w całości, złożył organ rentowy, zarzucając naruszenie art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych poprzez przyjęcie, że odwołujący spełnia warunki do przyznania prawa do emerytury.

W uzasadnieniu organ rentowy argumentował, że wbrew ustaleniom Sądu Okręgowego, odwołujący nie spełnił przesłanki 25 lat okresu składkowego i nieskładkowego, bowiem nie ma podstaw do zaliczenia wnioskodawcy do tego stażu spornych okresów od dnia 01.10.1987r. do 31.10.1987r. i od dnia 01.01.1993r. do 19.01.1993r., w których korzystał on z urlopu bezpłatnego w związku zakończeniem prac na budowie eksportowej i za te okresy otrzymał ekwiwalent pieniężny w dewizach.

Wskazując na powyższe organ rentowy wniósł o zmianę wyroku i oddalenie odwołania.

Odwołujący wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest zasadna i skutkuje zmianą zaskarżonego wyroku, zgodnie z art. 386 § 1 k.p.c. i oddaleniem odwołania.

Trafny był zarzut naruszenia przepisu art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych poprzez uznanie, że odwołujący spełnia przesłanki do przyznania mu emerytury

z tytułu pracy w warunkach szczególnych, w szczególności spełnia warunek posiadania co najmniej 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych.

Przypomnieć należy, że zgodnie z art. 184 ust. 1 ww. ustawy - ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz

2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa oraz rozwiązania stosunku pracy - w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem.

Zgodnie z art. 32 ust. 2 cyt. ustawy - za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia.

Wiek emerytalny oraz rodzaje prac lub stanowisk i warunki uprawniające do świadczenia ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych, czyli według rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

W myśl § 4 ust.1 tego rozporządzenia pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury jeżeli spełnia łącznie następujące warunki: osiągnął wiek emerytalny wynoszący dla mężczyzn 60 lat, oraz ma wymagany okres zatrudnienia (25 lat dla mężczyzn) w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Mając na względzie opisane wyżej przesłanki nabycia prawa do emerytury wskazać należy, że w niniejszej sprawie sporne było wyłącznie ustalenie tego, czy odwołujący spełnił warunek uzyskania co najmniej 25 lat stażu składkowego i nieskładkowego, w szczególności, czy do tego okresu można zaliczyć okresy od dnia 01.10.1987r. do 31.10.1987r. i od dnia 01.01.1993r. do 19.01.1993r., w których odwołujący korzystał z urlopu bezpłatnego w związku zakończeniem prac na budowie eksportowej i za te okresy otrzymał ekwiwalent pieniężny w dewizach.

Zważywszy na fakt, że ubezpieczonemu został wypłacony ekwiwalent pieniężny za niewykorzystany za granicą urlop wypoczynkowy, sporne okresy od dnia 01.10.1987r. do 31.10.1987r. i od dnia 01.01.1993r. do 19.01.1993r. były urlopem bezpłatnym w macierzystym zakładzie pracy, stosownie do treści § 9 ust. 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 grudnia 1974 roku w sprawie niektórych praw i obowiązków pracowników skierowanych do pracy za granicą w celu realizacji budownictwa eksportowego i usług związanych z eksportem (jednolity tekst: Dz.U. z 1986 r. Nr 19, poz. 101 ze zm.- w stanie prawnym obowiązującym w zakresie pierwszego z wymienionych okresów) i § 10 ust. 4 tego rozporządzenia (od dnia 10 lipca 1990 r. - jednolity tekst: Dz.U. z 1990 r. Nr 44, poz. 259 ze zm. - w stanie prawnym obowiązującym w zakresie drugiego z wymienionych okresów). W myśl tej regulacji - jeżeli z przyczyn organizacyjno - produkcyjnych nie jest możliwe udzielenie czasu wolnego w okresie zatrudnienia za granicą, urlop bezpłatny w macierzystym zakładzie pracy ulega przedłużeniu odpowiednio do wymiaru nie udzielonego czasu wolnego od pracy. W tym wypadku pracownikowi przysługuje w zamian za czas wolny od pracy od jednostki kierującej ekwiwalent pieniężny w złotych, obliczony jak ekwiwalent za urlop wypoczynkowy. Ekwiwalent pieniężny ustala się na podstawie wynagrodzenia przysługującego pracownikowi w macierzystym zakładzie pracy bezpośrednio przed skierowaniem do pracy za granicą.

Istota sporu sprowadza się zatem do oceny charakteru prawnego tego przedłużonego urlopu bezpłatnego w kontekście unormowania zawartego w przepisach art. 6 i 7 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, a mianowicie czy stanowi on okres składkowy bądź też nieskładkowy w rozumieniu powołanych przepisów.

Dokonanie przedmiotowej oceny wymaga odwołania się do regulacji prawnych zawartych w przepisach cytowanego rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 grudnia 1974 roku – odpowiednio w wersjach obowiązujących w stanie prawnym co do każdego ze spornych okresów (przy czym zmieniała się w tym zakresie jedynie numeracja przepisów a nie ich treść).

Przepis § 3 ww. rozporządzenia (jednolity tekst: Dz.U. z 1986 r. Nr 19, poz. 101 ze zm.) i odpowiednio § 4 ww. rozporządzenia (od dnia 10 lipca 1990 r. - jednolity tekst: Dz.U. z 1990 r. Nr 44, poz. 259 ze zm.) stanowił, że macierzysty zakład pracy, który zatrudnia pracownika skierowanego do pracy za granicą, udziela pracownikowi na okres skierowania do pracy za granicą urlopu bezpłatnego. Okres tego urlopu bezpłatnego, a także przypadający po zakończeniu tego urlopu okres niezdolności do pracy z powodu choroby lub odosobnienia w związku z chorobą zakaźną – wlicza się do okresu pracy, od którego zależą uprawnienia pracownicze, jeżeli pracownik podejmie w terminie zatrudnienie w macierzystym zakładzie pracy.

Jak wynika zatem z powołanych przepisów - do okresu pracy, od którego zależą uprawnienia pracownicze wlicza się wyłącznie okres urlopu bezpłatnego na okres skierowania do pracy za granicą oraz okres niezdolności do pracy przypadający bezpośrednio po zakończeniu tego urlopu. Wyciszenie to ma bowiem charakter wyczerpujący i nie obejmuje przedłużonego urlopu bezpłatnego w związku z wypłatą ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy za granicą.

Wniosek taki znajduje nadto potwierdzenie w treści § 15 cyt. rozporządzenia (jednolity tekst: Dz.U. z 1986 r. Nr 19, poz. 101 ze zm.) i odpowiednio § 16 rozporządzenia (od dnia 10 lipca 1990 r. - jednolity tekst: Dz.U. z 1990 r. Nr 44, poz. 259 ze zm.), który stanowi, że w czasie urlopu bezpłatnego, przypadającego po zakończeniu pracy za granicą, pracownik zachowuje dla siebie i dla członków rodziny prawo do świadczeń społecznej służby zdrowia i do zasiłków rodzinnych oraz przysługuje mu prawo do świadczeń z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa. Z powyższego wynika zatem, że w czasie przedłużonego urlopu bezpłatnego pracownik zachowuje tylko uprawnienia enumeratywnie wymienione w przepisie, tj. prawo do świadczeń społecznej służby zdrowia i do zasiłków rodzinnych oraz do świadczeń z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa. Gdyby zaś wolą prawodawcy było potraktowanie przedłużonego urlopu bezpłatnego w sposób tożsamy z urlopem bezpłatnym uregulowanym w § 3 ww. rozporządzenia (jednolity tekst: Dz.U. z 1986 r. Nr 19, poz. 101 ze zm.) i odpowiednio § 4 ww. rozporządzenia (od dnia 10 lipca 1990 r. - jednolity tekst: Dz.U. z 1990 r. Nr 44, poz. 259 ze zm.), ograniczyłyby się do stwierdzenia, że okres ten wlicza się do okresu zatrudnienia, od którego zależą uprawnienia pracownicze. W konsekwencji należało uznać, że okres ten nie stanowi okresu składkowego, jak też nieskładkowego podlegającego uwzględnieniu do ustalenia wysokości świadczenia emerytalnego wnioskodawcy.

Dla przedstawionej wyżej oceny charakteru prawnego przedłużonego urlopu bezpłatnego nie ma znaczenia okoliczność, że gdyby wnioskodawca skorzystał z urlopu wypoczynkowego za granicą, to okres ten byłby wliczony do stażu pracy. Wskazać należy, że w zamian za niewykorzystany urlop wypoczynkowy wnioskodawca otrzymał stosowny ekwiwalent pieniężny, co stanowiło zaspokojenie roszczenia ubezpieczonego o urlop wypoczynkowy w stosunku do jednostki kierującej. Natomiast przewidziane przepisami rozporządzenia z dnia 27 grudnia 1974 roku przedłużenie urlopu bezpłatnego o liczbę dni urlopu wypoczynkowego, za które wypłacono ekwiwalent pieniężny, miało na celu umożliwienie pracownikowi skorzystanie z prawa do odpoczynku po zakończeniu kontraktu z jednoczesnym usprawiedliwieniem jego nieobecności w pracy. A zatem, w ocenie Sądu Apelacyjnego, nie doszło w przypadku skarżącego do naruszenia zasady równości wobec prawa.

Przedstawione wyżej stanowisko Sądu Apelacyjnego znajduje potwierdzenie w aktualnym orzecznictwie Sądu Najwyższego. Przede wszystkim należy przytoczyć uchwałę Sądu Najwyższego w składzie 7 sędziów, z dnia 22 maja 2013r. III UZP 1/13, zgodnie z którą okres urlopu bezpłatnego udzielonego pracownikowi w macierzystym

zakładzie pracy w wymiarze równym liczbie nieudzielonych w czasie zatrudnienia za granicą dni wolnych od pracy, przewidziany w § 9 ust. 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 grudnia 1974 r. w sprawie niektórych praw i obowiązków pracowników skierowanych do pracy za granicę w celu realizacji budownictwa eksportowego i usług związanych z eksportem (jednolity tekst: Dz.U. z 1986 r. Nr 19, poz. 101 ze zm., od dnia 10 lipca 1990 r. § 10 ust. 4 tego rozporządzenia, jednolity tekst: Dz.U. z 1990 r. Nr 44, poz. 259 ze zm.), nie stanowi okresu składkowego przewidzianego w art. 6 ust. 2 pkt 1 lit. a ustawy z dnia o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Pogląd ten został powtórzony w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 9 lutego 2016r. II UK 16/15, zgodnie z którym okres urlopu bezpłatnego udzielonego na podstawie § 9 ust. 4 rozporządzenia z dnia 27 grudnia 1974 r. stanowił w zatrudnieniu u macierzystego pracodawcy okres urlopu bezpłatnego, a jako taki pozostawał bez wpływu nie tylko na prawo, lecz także na wysokość świadczeń z ubezpieczenia emerytalnego. Okres ten w zakresie ubezpieczenia społecznego nie był okresem składkowym ani nieskładkowym; dla ubezpieczenia społecznego był to okres obojętny. Między macierzystym pracodawcą a pracownikiem korzystającym z urlopu bezpłatnego trwał stosunek ubezpieczenia społecznego, istniejący od nawiązania stosunku pracy do jego ustania, jednak w ramach tego stosunku status pracownika korzystającego z urlopu bezpłatnego rozpatrywany jako okres, w którym nie był zobowiązany do wykonywania pracy i nie otrzymywał świadczeń ze stosunku pracy lub z nimi związanych ani też ich surogatów, analizowany w świetle art. 6 ust. 2 lit. a u.e.r.f.u.s., nie był i nie może być obecnie uznany za okres zatrudnienia. Bez względu na sposób pojmowania pojęcia "zatrudnienie", które można rozumieć wąsko, jako aktywną realizację stosunku pracy przez jej świadczenie, albo szeroko, jako trwanie prawnego stosunku pracy, użyte w art. 6 ust. 2 pkt 1 lit. a u.e.r.f.u.s. pojęcie "zatrudnienia" zwięźono do kręgu tych tylko zatrudnień, w czasie których pracownik pobierał wynagrodzenie lub zasiłki z ubezpieczenia społecznego.

Podobnie Sąd Apelacyjny w Gdańsku w wyroku z dnia 18 września 2014r. III AUa 2811/13 wskazał, że urlop udzielany po okresie pracy za granicą, polegający na umożliwieniu "odebrania" dni wolnych, w pewnym sensie funkcjonalnie powiązany z pracą za granicą, nie ma znaczenia w zakresie stażu pracy wpływającego na uprawnienia pracownicze. W konsekwencji także nie ma wpływu na uprawnienia wynikające z ubezpieczenia społecznego. Okres ten w zakresie ubezpieczenia społecznego nie jest okresem składkowym ani nieskładkowym; dla ubezpieczenia społecznego jest to okres obojętny.

Konkludując, Sąd Apelacyjny podziela pogląd wyrażony w judykaturze, że okres urlopu bezpłatnego z tytułu niewykorzystanego urlopu wypoczynkowego, do którego pracownik nabył prawo w czasie pracy na tzw. budowie eksportowej, a za który po zakończeniu zatrudnienia za granicą wypłacono mu ekwiwalent pieniężny, nie stanowi ani okresu składkowego, ani nieskładkowego w rozumieniu art. 6 i 7 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Dodać też należy, abstrahując od powołanych wyżej przepisów rozporządzenia z dnia 27 grudnia 1974 roku, że okres ten nie został wymieniony jako okres składkowy czy też nieskładkowy zarówno w przepisach ustawy z dnia 14 grudnia 1982 roku o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin, jak również w aktualnie obowiązującej ustawie z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z FUS. W konsekwencji Sąd Okręgowy w sposób nieprawidłowy zaliczył wnioskodawcy sporne okresy przedłużonego urlopu bezpłatnego w zakresie przyznania prawa do emerytury na podstawie art. 184 ust. 1 i 2 w zw. z art. 32 ustawy emerytalnej.

Reasumując - wobec niewykazania przez odwołującego spornej przesłanki 25 lat stażu okresów składkowych i nieskładkowych, warunkującej przyznanie prawa do emerytury, Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok i odwołanie oddalił, orzekając o tym zgodnie z art. 386 § 1 k.p.c.

del. SSO Katarzyna Schönhof-Wilkans	SSA Wiesława Stachowiak	SSA Iwona Niewiadowska-Patzer
-------------------------------------	-------------------------	-------------------------------